

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال- افغانستان

۰۲ مارچ ۲۰۱۷

در افغانستان چه می گذرد؟

۳۴۵

• کابل د هیواد پلازمینه له څو اوونیو کراری وروسته یو وار بیا د څو ځانمرگو او بمی بریدونو په وسیله خپله آرامی له لاسه ورکړه. لومړنی چاودنه چې دیره درنه وه، آواز یې تقریباً په ټول ښار کې واوریدل شو. له چاودنې سمدستی وروسته ځانمرگو برید کونکو د پولیس پر شپږمې حوزې برید وکړ او څو نورې چاودنې یې هم تر سره کړې او ورسره د ترهگرو برید کونکو او امنیتي ځواکونو تر منځ شدید جگړه پیل شوه.

ښار د سترگو په رپ کې په نظامی ساحې بدل شو. زرونه په درزها شول، هرې خوا ته د امنیتي ځواکونو د موټرو او امبولانسونو غورونه اوریدل کیدل. لا د کابل په لویدیځ کې جگړه روانه وه چې د کابل په ختیځ کې هم ځانمرگی برید کونکو خپلو چاودیدونکو توکو ته چاودنه ورکړه او له امنیتي ځواکونو سره یې په جگړې پیل وکړ. طالبانو د کابل په مختلفو برخو کې د بریدونو د تر سره کولو مسئولیت په غاړه اخیستی دی.

د دغو تلفاتو شمیره تر اوسه څرگنده نه ده، خو ویل کیږي چې د دغو بریدونو په ترڅ کې لسگونو ملکی وگړو او امنیتي ځواکونو ته مرگ ژوبله اوښتی ده. د دغه ډول

چاودنو تر سره کول د ښار په منځ کې او د ملکی وگړو تر څنګ د ترهگرو طالبانو لخوا کومه نوي پېښه نه ده، ځکه د دوی په وړاندې هر هغه څوک د وژلو مستحق دی چې په کابل کې اوسېږي، هغه که امنیتي ځواکونه وي او که ملکی وگړي، دوی ته فرق نه کوي. دوی بس غواړي چې د خلکو په منځ کې ډار او وحشت رامنځته کړي. د دوی زیاتره بریدونه په هغو ساحو کې تر سره کیږي چې د ملکی وگړو ګڼه ګڼه په کې تر ټولو زیاته وي، او له همدې کبله هم ملکیانو ته په دغه ډول بریدونو کې تر ټولو زیاته مرگ ژوبله اوږي.

• روزنامه امریکائی USA Today گزارش داده است که روزانه به طور اوسط ۲۰ نفر از نظامیان افغان کشته می شوند. این کشتارها در حالی صورت می گیرد که سران حکومت وحشت ملی به طور نمایشی از روز سرباز تجلیل نمودند و بر این همه کشته شده، اشک تمساح ریختند. سربازانی که قسمت اعظم آنان از خانواده های فقیر و نادار به صفوف نیروهای امنیتی جذب شده اند، در حالی کشته می شوند که نه نان خوردن به آنان می رسد، نه آب و نه مهمات. اینان با فدا کردن جان های خود، از حکومت کسانی دفاع می کنند که بعد از مرگ شان حتی از خانواده های شان نیز احوال نمی گیرند؛ این انسان های مجبور و ناچار در خدمت کسانی قرار دارند که بعد از زخمی شدن و از دست دادن اعضای بدن شان، حتی کسی به خاطر دلجوئی، خانه های شان را دققلب نیز نمی کند.

بسیاری از این سربازان فقیر که تنها نان آور خانواده خود بوده اند، اکنون اگر زنده مانده اند، با بدن های معلول بر روی سرک ها یا گدائی می کنند و یا به کارهای شاقه که از توان شان خارج است، رو آورده اند. حاکمانی که فرزندان خود شان در بهترین مکاتب و پوهنتون های دنیا درس می خوانند، نه تنها لحظه ای به فکر این سربازان توده های فقیر و پایرهنه نیستند، بلکه با دزدی از پول اعاشه و اباطه اینان، به سرمایه های افسانه ئی رسیده اند. اینان و فرزندان شان در ناز و نعمت به سر می برند، اما خانواده های فقراء را تشویق می کنند که به صفوف نیروهای امنیتی بپیوندند. بیش از ۴۰۰ دوسیۀ اختلاس، سوء استفاده از صلاحیت ها و فساد ادارات امنیتی در محاکم افغانستان تنها در همین سال به ثبت رسیده است.

این سربازان با اهدای خون خود و جنگیدن تا آخرین مرمی در شاجور، به کسانی خدمت می کنند که حتی بعد از مرگ شان نیز با اجساد شان برخورد نانسانی می کنند و در بسیاری موارد، آنان را به سان مرده های دشمن به اینسو و آنسو پرتاب می کنند و حتی نمی توانند برای شان تابوت تهیه نمایند و یا برای دفن شان مراسمی بر پا کنند.

نوراحمد یکی از هزاران سرباز بیست که دو پا و دو چشمش را در جریان یکی از جنگ ها در هلمند از دست داده است. او که فکر می کرد دولت از آن مردم است و او وظیفه مقدسی را به پیش می برد، اکنون با دنیائی از ناامیدی و کودکانی که هر لحظه او را نوازش می کنند و او نمی تواند آنان را ببیند، روز و روزگار سیاهش را می گذراند و شاید به این فکر می کند که چه ساده جانم را در راه کسانی فداء ساختم که حتی از من یادی هم نمی کنند!

• طالبان سپاهرو با هر قدمی که بر می دارند، دشمنی آشکار خود را با علم، انسانیت و تمدن به نمایش می گذارند. گسترش ناامنی ها در بسیاری از مناطق افغانستان و حاکمیت وحشیانه و ضد انسانی گروه های هراس افکن از جمله

طالبان، زندگی مردم را به دوزخ میدل ساخته است. مسدود شدن صدها مکتب در مناطق مختلف، ویران نمودن سرک

ها، پل ها و پلچک ها و در مجموع ناامن ساختن مناطق از کارکردهای این جنگجویان راه خداست.

ننگرهار از ولایت های نا امن که عمدتاً طالبان و داعش در آنها فعالیت گسترده دارند، در کنار ده ها مشکل و مصیبت دیگر از سوی گروه های هراس افکن و حکومت خابین، فاسد و بیکاره و وحشت ملی، این بار نیز در ولسوالی های مختلف آن بیش از ده هزار طفل زیر پنج سال از واکسین فلج اطفال محروم شدند. محرومیت این همه کودک، به معنای افزایش

معلولان در سال های آینده در این ولایت است. برای طالبان و گروه های هراس افکن دیگر هیچ فرقی نمی کند که اینهمه کودک از واکسیناسیون محروم شوند، چون فکر می کنند اگر معلول شوند، حتماً خواست و حکمتی از جانب خداوند در این کار دخیل بوده است، لذا اصلاً جای نگرانی ندارد!